

Rompelstelzje

(E Määrsche nõ de Brüë Jrimm)

Et wor ens ene ärme Mölle ¹, dä høtt e janz nätt Mädsche als Doöte ². Wie-e ens dr Könneḡ bejäändene ³ on met däm en et Jesprääsich koem, saat-e a däm, fü sisch e beḡje inträssant ze maache:

»Meng Doöte kann us Strüh Jold spenne.«

Dä Könneḡ, dä Jold janz jäë høtt, daat sisch, dat es en Kunß, die misch joo jefellt, on saat a dä Mölle:

»Wänn deng Doöte sujet kann, dann breng se morje op mi Schlauß ⁴. Isch well ens kicke, of dat, wat du dö sääḡ, och stemmp.«

Wie dat Mädsche angedaachs koem, braat-e-r-et en e Zem-me, dat janz völl Strüh wor, joëf em Spennrad on Haspel on saat an em:

»Jetz jäff disch an et Werk! Wännste des Naat düreḡsch bes morje fröh dat Strüh he net zo Jold jesponne häḡ, moḡte stärke.«

Drop schlouß-e ⁵ sälefs dat Zemme zo, on dat Mädsche bleff alleen dren. Dö soëḡ nu die ärm Möllḡschdoöte ⁶ on woḡ sisch keene Rōōt, dänn se høtt övvehaup keen Ahnong, wie me us Strüh Jold spenne könnḡ. Va luute Angḡ foong se aa ze kriesche.

Dö joong op eemōōl de Dür op, on e klee Männsche koem ẽren on saat:

»Jode n⁴ Qvend, Möllḡschmädsche, woḡfür beḡte ẽsu am kriesche?«

»Ach,« schluchzdene dat Mädsche, »isch soll Strüh zo Jold spenne. Dat kann isch dauch janet.«

»Wat jiḡte misch, wänn isch et fü disch donn?« sprooch dö dat Männsche.

»Du kaḡ mi Halsbank han.«

---

¹ Müller ² Tochter ³ begegnete ⁴ Schloss ⁵ schloss er ... zu ⁶ Müllerstochter

Dat Männsche kreesch sisch dat Halsbank, satz sisch vür dat Spennradsche, on schnurr, schnurr, schnurr, drejmööl jetrocke, wor die Spuul völl. Dann satz-et en ange op, on schnurr, schnurr, schnurr, drejmööl jetrocke, dö wor och die zweide völl. Su joong et duresch bes am Morje. Dö wor all dat Strüh versponne, on all Spuule wore völl Joldfääm.

At bej Sonneopjank koem dä Könneğ ens kicke. On wie hä dat Jold soech, kreesch-e sisch nemmi en va Freud.

Jrapschisch wie-e wor lott-e die Mölleschdoete en e ange Zemme völl Strüh bringe, dat nauch völl jröttere wor, on wollt, dat se dat och en een Naat spenne sollt, wänn hör et Läeve leef wör.

Dat Mädche woß sisch net ze hälepe on foong a ze kriesche. Dö joong werrem die Dür op, on dat klee Männsche koem eren on saat:

»Wat jibte misch, wänn isch disch dat Strüh zo Jold spenn?«

«Du kaß menge Fengereng han.»

Dat Männsche kreesch sisch dä Reng, foong werrem aan ze schnurre on hött bes am Morje all dat Strüh zo blenkisch Jold jesponne.

Ävve dä Schrapmanes ¹ van ene Könneğ kreesch dr Hals net völl. Hä lott die Mölleschdoete en e jröttere Zemme met nauch mi Strüh dren bringe on saat a se:

»Dat he moßte des Naat och nauch ze Jold spenne. Wänn de dat fäedisch brengß ², sollste meng Frau werde.«

Hä daat sisch, en beißere Patie kann isch op de janze Wält net maache.

Wie dat Mädche alleen wor, koem dat Männsche et drejde Mööl on sprooch:

»Wat jibte misch, wänn isch disch och desmööl dat Strüh he zo Jold spenn?«

»Isch han nüüß mi, wat isch disch jävve könnt.«

»Dann versprääsch misch, dat de misch et ieschte Kenk jiß, wat de als Könneğjin kriß«, schlooch dat Männsche vür.

---

¹ habgieriger Mensch ² fertig bringst

Die Mölleschdoete övvelaat sisch, wie dat mä jonn sollt. Se woß sisch ävve en hör Nuut net angesch ze hälepe on versprooch dat Männsche, wat dat verlank hōtt. Dat Männsche spoon dofür nauch ens dat Strüh zo Jold.

Wie am Morje dä Könneḡ koem on alles jemaat wor, wat-e jewönsch hōtt, doonge se hierode, on die schön Mölleschdoete wud Könneḡin.

E Johr spoqdere ¹ koem e janz nätt Kenk op de Wält, on se daat janet mi a dat Männsche. Dat ävve stoong plötzlich em Zemme on sprooch:

»Jetz jäff misch, watste versprauche häß!«

Die Könneḡin kreesch ene Schräck on beedene ² dat Männsche alle Schätz us et Könneḡrisch aan, wänn-e op dat Kenk verzichte wüd. Dat Männsche ävve saat:

»Jet Lebändischs eß misch leevere wie alle Schätz van de Wält.«

Dō foong die Könneḡin esu a ze jammere on ze kriesche, dat dat Männsche Metleed mit hör hōtt, on sprooch:

»Isch well disch drej Daach Zik losse. Wännste bes dann erußfengß ³, wie isch heesch, kaßte dee Kenk behalde.«

Jetz lott sisch die Könneḡin de janze Naat alle Name duresch dr Kopp jonn, die se jemqqls em Läeve jehuēt hōtt. Och scheckdene se ene Kondschafter us, dä sisch em janze Lank nō nöi Name erkundije sollt.

Wie am nääkste Daach dat Männsche koem, foong se aan met Käspe, Melesche, Bältes ⁴ on saat alle Name de Rej nō op, die se woß. Ävve jedesmoql saat dat Männsche:

»Enää, su heesch isch net!«

Am zweide Daach lott se övverall erömmfrōre on nannt dat Männsche onjewöhnlische on seltsame Name: Döidrickes, Seemjerred, Räänpitt. Ävve-r-et joef emme als Antwoet:

»Enää, su heesch isch net!«

---

¹ später ² bot ... an ³ herausfindest ⁴ Kaspar, Melchior, Balthasar

Am drejde Daach wor dä Kondschafter werrem zeröck on verzallt, wat-e erläëf hött:

»Isch han keene enzije nöie Nam känne jeliirt. Ävve wie isch op meng Tuur düresch et Lank an ene jruëße Böisch, wõ sisch Fuß on Has ¹ jode Naat saare, de Äck erömm koem, soech isch e kleen Hüßje. Vür dat Hüßje brank e Füür, on e komisch Källsche wor wie jäck öm dat Füür erömm am sprengre on am höppe on dõbej emme wië am schreje:

»Hü, dõ back isch, morje brou ² isch,
övvemorje höll isch misch de Könnejin hör Kenk.
Ach, wie joot, dat keene weeb
dat isch R o m p e l s t e l z j e heesch!«

Wie wor die Könnejin fruh, dat se jetz dä Nam woß! On wie baal dõdõ dat Männsche koem on frõddene:

»Su, Frau Könnejin, wie heesch isch?«, dõ saat se iesch:

»Heeschste Ruppñalles?« - «Enää!«

»Heeschste Stuckedures?« - «Enää!«

»Ja, heeschste amäng R o m p e l s t e l z j e ?«

»Dat hät disch dr Düvel jesaat! Dat hät disch dr Düvel jesaat!«

schrejdene dõ dat Männsche, on stampdene dä räete Fooß va Jräll su faß op dr Boem ³ on su deep en de Äd ⁴ eren, dat et bes a dr Buch ensonk ⁵. Dann pock ⁶ et en senge Jräll dr lenke Fooß met beede Häng on reß sisch sälefs medde useree ⁷.

---

¹ Fuchs und Hase ² braue ³ Boden ⁴ Erde, Erdboden ⁵ einsank ⁶ packte, fasste
⁷ auseinander, entzwei